

Alder af 25—26 Aar, havde været med til at opfordre til Udpibning af et antibrandesiensk Stykke. (*Johan Knudsen*: Det gjorde jeg ikke). Jo, det erkendte det ærede Medlem, at han havde været med til; men han sagde, at der først blev pebet, da Stykket var forbi; man lod Stykket spilles i Ro. Det, det ærede Medlem finder uheldigt ved Scenen paa Universitetet, er altsaa ikke det, at der er pebet — det er der ikke noget at sige til, det har han selv været med til, da han var ung —, men at Pibningen var af en saadan Art, at Forelæsningen ikke kunde holdes i Fred. Men det er slet ikke konstateret, heller ikke under denne Forhandling, at denne Pibning har været af en saadan Art. Hvad der foreligger, er, at nogle unge Mennesker har pebet, de følte sig forargede over disse grove, plumpe, personlige Angreb paa Georg Brandes i den foregaaende Forelæsning. Det, der endvidere skete, var, at nogle andre unge Mennesker begyndte at tampe løs paa dem med Næverne, og det, der dernæst skete, var, at der blev et saadant Spektakel, at Forelæsningen ikke kunde holdes. Det sidste, der er sket, er endelig, at det Blad, der selv er gaaet i Spidsen for Spektaklerne, forlangte, at Doktoren skulde ud i Gademængden, for at der kunde blive endnu mere Spektakel og Reklame for dette umulige Blad. Det er Sandheden. Det glædede mig, at det ærede Medlem i Slutningen af sin Replik har erkendt, at han selv i sin Ungdom har opfordret til Pibning. Hvis min Opfriskning af den dumme og flabede Artikel har bidraget dertil, har den jo gjort sin Nytte.

Rode: Det ærede Medlem fra Fredensborg (*Johan Knudsen*) sagde, at han ikke fortrød sin Ungdom, og denne Egenskab paaskønner jeg hos ham; men saa forekommer det mig ogsaa, at han maa være i Stand til at forstaa baade det værdige Standpunkt hos os, der har naaet Skels Aar og Alder, og som maa fraraade, at den Slags Uordener finder Sted, og det ungdommelig oplussende Ønske om at tilkendegive sit Bifald og sit Mishag umiddelbart. For 25 Aar siden var jeg utvivlsomt — og jeg antager, at det samme havde været Tilfældet med det ærede Medlem — med Fornøjelse gaaet op paa Universitetet og havde pebet ad Dr. Simonsens Foredrag. Nu vilde jeg selvfølgelig ikke gøre det, men jeg priser mig dog lykkelig over, at jeg ikke er naaet til den spidsborgerlige Forhyklethed, at jeg ikke skulde

forstaa, at unge Mennesker kan føle sig fristede til noget saadant. Naar det ærede Medlem henviste til, at i Teatret vilde man dog lade Stykket spilles til Ende, vil jeg paaberaabe mig til Undskyldning for de unge Mennesker, der har ladet sig henrive til dette, at de, hvis de har studeret Litteraturhistorie paa Universitetet, har hørt docere, at det undertiden kan være ønskeligt helt at stanse en Forestilling med Piberne. En af de berømteste Episoder i vor Litteraturhistorie, er Udpibningen af Bredahls „Den dramatiske Journal“. Studenterne gik hen og peb dette Stykke ud og forhindrede, at det overhovedet kom til Optørelse, idet samtidig nogle Klappere faldt over Piberne — det var Officerer mod Studenter —, og der opstod et forfærdeligt Slagsmaal. Ewald skrev i den Anledning sit berømte satiriske Skuespil, der hedder ikke „De brutale Pibere“, men „De brutale Klappere“, og Studenterne paa Universitetet hører doceret, at denne Episode er særdeles paaskønnelsesværdig ud fra den Forudsætning, at der af Ewald blev sagt det rette om, hvad der den Gang foregik. Herregud, naar Universitetet docerer Litteraturhistorien saaledes for de litteraturhistorisk studerende — og det har formodentlig netop været dem, der har været til Stede ved denne Lejlighed —, synes jeg dog, man maa kunne forstaa, at Ungdommen har kunnet løbe af med dem.

Johan Knudsen: Det er kun en ringe Ting, men jeg vil dog gerne anholde en Ytring af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg). Jeg har skrevet op, hvad jeg sagde i min sidste Replik. Jeg sagde udtrykkeligt, at det var ikke rigtigt, at jeg havde opfordret til at pibe ad Laura Kielers Stykke „Mænd af Ære“.

P. Munch: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) foretog en Art Undersøgelse af, hvad Georg Brandes havde betydet for dansk Aandsliv, og stillede ham overfor Søren Kierkegaard og Grundtvig. Jeg anser det for ganske haabløst her at føre en Diskussion om, hvorvidt Georg Brandes eller Søren Kierkegaard eller Grundtvig har haft den største Betydning for dansk Aandsliv i det 19de Aarhundrede. Men jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om, at for det Slægtled, i hvilket Georg Brandes har virket, har han været en af de Mænd, der betød allermost for dansk